

מסורת הש"ס

(א) צ"ל [והתנא],
(ב) [חוססתא פירא] לעיל יב:
שבויות דה"ג שבויות
שם יצמות קסא: טובה נג,
(ד) [לקמן פא: פסחים כ:
מגילה ה:], (ה) לקמן זג,
(ו) ש"ך לע"ב.

דעם

כִּי לֹא מִיּוֹדֵדֵךְ בַּתְּנָאִי. דְּכִין דְּיוֹם שֶׁל מַחֲר הוּא תְּנָאִי לְיוֹם אֲחֵמוֹל
(א) בְּנוֹן לִמְחֵר קֻדָּם עֵינֵי בְּשִׁימֵי הַיּוֹם אִם אִישָׁן לִמְחֵר הוּא אוֹמוֹ
הַיּוֹם לִמְחֵר מִנְּאִי לְאֻסּוֹ הַיּוֹם לִדְלֵאמוֹל דֹּאס יִישָׁן לִמְחֵר הוּא לְקִי
מִוֹחֵשׁ אֲחֵר לִדְלֵאמוֹל אִם לֹא יִישָׁן לֹא לְקִי מְשׁוֹם הוּא מֵאֲרִינְן דְּלֹא יִישָׁן
הַיּוֹם דְּשִׁמְאָ כִּי אִמִּי לִמְחֵר לֹא מִיּוֹדֵדֵךְ

ואלו מותרין פרק שני נדרים

י"ב לא מזדהיר בתנאה אבל באיסור' מזדהיר
תנן קונם שאני ישן שאני מהלך שאני מדבר
וכו' ה"כ דמי אלימא כדקתני שאני ישן מי
הוי נרדא ^הוהתנן ^החומר בשבועות שהשבועה
חלות על דבר שיש בו ממש ועל דבר שאין
בו ממש מה שאין כן בנדרים ושינה דבר
שאין בו ממש הוא אלא דאמר קונם עיני
בשינה ואי דלא ידבי שיעורא דמי שבקינן
לילה עד דעבר איסור כל יחל ^הוהא"ר יוחנן
שבועה שלא אישן שלשה ימים מלקין אותו
וישן לאלתר אלא דאמר קונם עיני בשינה
למחר אם אישן היום הא אמרת כל באסוריה
מזדהיר אלא פשיטא דאמר קונם עיני בשינה
היום אם אישן למחר ואי לא ניים היום כי
נייים למחר מאי כל יחל דברו איכא אלא
לאו דנייים אלמא איתיה דנייים ותיובתא
דרב יהודה כי קתני דאי ניים רבינא אמר
לעולם כדקתני ומאי כל יחל - מזדריג ומי
איכא כל יחל מזדריג אין ^הוהתניא דברים
המותירין ואחרים נהגו בהן איסור אי אתה
רשאי להתירן בפניהם שנאמר לא יחל דברו
^התנן שאת נהנית לי עד הפסח אם תלכי
לביט אביך עד החג יהלכה לפני הפסח אסור'
בהנאתו עד הפסח הלכה לפני הפסח אסורה
לא הלכה לא א"ר אבא יהלכה לפני הפסח
אסורה ולוקה לא הלכה יאסורה בעלמא
אימא סיפא אחר הפסח בכל יחל דברו ואי
דלא איתהני לפני הפסח מי איכא כל יחל
אלא פשיטא דאיתהני אלמא מיתהני
ותיובתא

מדרבנן. דמלקין ליה מדרבנן: אי אסא רשאי ננהוב בן היתר לפנייה. לנבל מנהגא דעובד משום כל יחל ומן החורא אינו בבל יחל אלא מדרבנן: קורא אסא נהניא לי עד הפסח אס חללי לבית אביך מכאן עד הספ. ב' הנודר מן הירק (א) כגון דקאי בארד ואמר קורא אסא הנאחי עליי מאלל ומתקא עד הפסח אס חלמי לבית אביך מכאן עד הספ. כ' סוכות: אס הלכא. לבית אביה קודם הפסח אסורה להיות ממנו קודם הפסח כמו שגדר: הא אס לא הלכא. לפני הפסח אינה אסורה עד הפסח ולא חיישין שגא חלן לאחר הפסח וגומלת נהניא באיסור וקשה לרב יהודה דאמר לא יסן היוס שגא יסן למפרע אימא לרבי יהודה הוה אסא על מהמני עד הפסח אפי' אס לא הלכא עד הפסח דחיישין שגא חלן לאחר הפסח וגומלת נהניא ממנו באיסורא: אמר ר' אבא. מרין הכי למתניתין הלכא לפני הפסח אסורה בהנאחו ולוקא דעוברת על כל יחל ואס לא הלכא לפני הפסח (ו) ואפילו הכי אסורה בהנאחו עד הפסח איסורא בעמלת דחיישין שגא חלן לאחר הפסח וגומלת נהניא למפרע באיסורא: הלכא. חייבת מלקות עד עברה (ז): (ח): מסקנא דמתני' הלכא לאחר הפסח עוברת משום כל יחל: ומקשינן מינה ואי דלא איסתני לפני הפסח מי איכא כל יחל: אלא לאו פשיטא דאיסתני. לפני הפסח וקברה לא חלן אחר הפסח והלכא לאחר הפסח: וחזינא

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כי לא וסי' תבא ליום תתחיל לחמך (ב) ויחיה כגון נמחק: (ג) ד"ה אומר וכן וסי' קונס עיני כשעה היום וסי' לחמך לברים לתת (ד) אים תתחיל: (ה) קונס שחל וסי' תסוד (ו) הדיק. ג"כ דף ע"א: (ז) ד"ה אחר ר' אלעזר וסי' למי תתחיל אפילו וסי': (ח) ד"ה הלכא וכו' עברה הסיד ותחיל מ"ה אימא: (ט) הדיק תתחיל וכו' אל וסי' ותקשען וכו' וסי':

גליון הש"ס

נמ' בי לא מודח
בתנאה. עין לקמן דף
סה ע"ב כתוב' ד"ה
נדר' שגבות :

תוספות

[illegible]

שאי משמשך מודה רבינו
שאי משמשך הוי כל יחל
דריבנא בתראה ועוד כ"ע
דמי ביהדיהו ורבינא לא
אין לך נהגו גדול מזה כ"ע

פז.

יֵאָהּ אִי מִיָּי וְסִימָהּ
 שְׁמִינִי הֵן וְסִימָהּ
 הֵן כִּי שְׁמִינִי לִאֲחֵי
 טֹשֶׁטֶשׁ יִיזֵד כִּי רֵלֶּה
 דִּי
 יֵב בִּי מִיָּי סִימָהּ
 נִדְרִים הֵן יִי שְׁמִי
 לִאֲחֵי נִדְרִים טֹשֶׁטֶשׁ יִיזֵד
 רֵינִי שְׁמִי
 יֵב גִּי טֹשֶׁטֶשׁ יִיזֵד כִּי
 קִימָהּ
 יֵד דִּי הֵן מִיָּי סִימָהּ
 נִדְרִים הֵן יִי שְׁמִי
 לִאֲחֵי נִדְרִים טֹשֶׁטֶשׁ יִיזֵד
 דִּי שְׁמִי כִּי

מוסף רשמי

[illegible]

פירוש הרא"ש

ה'לכה אסורה בהנאות
 ויחזק. תשובה לא ידבר לך
 אלא מה שאתה מושל ודורכנת
 אחר איש כי ידור נדר
 וכן ידבר לו ויחזק
 נדריו ומוט שאלך נדר
 אל עלוי אסור על יד
 שאלו הקדושים אל
 נדר אסור בנדר אסור
 ואם אסור על אחר הנה
 ממש עובר על יד: אם
 יחזק צריח אסור אסור
 השבועה ידור אחר
 אחר ויחזק עומד
 אסור נכחיו אסור נדר
 אסור: ה'לכה לא אסור
 בנדר אסור אלא אסור
 כי מוסר דקחתי אסור
 כל דבין דקחתי אסור
 אלא נדר על מלמלי אסור
 ידור אסור היו אסור
 נדר אסור לירוקא אסור
 לאשטעין אסור נשחח

שמה ילך למחר:

לקיץ אורו. משום שבעת שור: וישן לעלמר. אם ירצה שאל
בועה חלה לאסרו כלל והכל נמי היי חיל נדח:
אלא דאמר קום עיני כשיה למחר אל אישן היום. משום דליה
זוקומא בצומר קום עיני כשיה למחר דלי הכי שפיעא אלף ה"ק
יזהר שלא ישן ביום ראשון של מנאי

כדי שלא יבא לידלל לא יחל ומש"ק
קמני הרי זה צבל יחל דברו ולא
קמני אסור משום דלא מימני ולא
שכרי יום ראשון אינו אסור מצד
עצמו אלא כדי שלא יבא ביום שני
לידי לא יחל: והא' אמרת לא
כאסוריה מוזרה. הלכך לא מלת
אמרת הכי: אלא לאו בדניינס אלא
איסידי דניינס. וממתינן הא קמ"ל
הרי זה צבל יחל דברו כלומר הרי זה
מוזר לצבל ליום ספק בל יחל שאם
נראה ליבן ראשון אסור לא אמרינן
דלא יסן כדי שלא יהא אפשר לו לצבל
לידי בל יחל. וקשה בעיני כי פרישין
לעיל בסמוך הא אמרת לא באסוריה
מוזרה מאי קושיא? יומא דהכי קאמר
הרי זה צבל יחל כלומר מותר לו לשון
ביום ראשון ולחכים עצמו בספק
בל יחל משום דכאסוריה מוזרה
דחשבה נמי כי היא גוונא מפרשינן
לה וז"ל דהיינו טעמא דלא מתנין
למזריה הכי משום דלא שריאות
אשמועינן דכאסוריה מוזרה ברישא
הי"ל לאשמועינן אסורא דמתנאים
לא מוזרה דהא לא דאמר רב יהודה
דמתנאים לא מוזרה חששא דרובין
בעלמא הוא ולא פשיטא נמי כולי
האי דהא רב נחמן פליג עלה ויסי'
היטע מתא לאשמועינן שריאות
דממילא שמעינן לה וכולי. עתמא מדון
בה ולא אשמועינן אסורא דמתנאים
דזריחא דבה ומש"ק מסקין דודאי
בשריותא דמתנאים עסקי' דאשמועינ'
מתא דאפי' דמתנאים מוזרה ומייבמת
דבר ודכתיב: ויבן דלן ויבן דלן

אדרבה מתניין הא דרב יהודה אחא לאשמועינן והכי קמיין חיה
אלא ייפין יום ראשון דלי יפין קריב הוא בליל לילי כל ימל דברו
בנתנאיה לא מודה: **ריבא אמר לעולם דקדמי**. כלומר שאני
ולא קאמר עיני בשניה דל"א דשניה אין בה ממס איכא כל
ומירבין דלשכתא תנא דמי בדבדק לא ימל דברו ומש"ה תנא
בממנ"ן בנדרים הרי זה בלא ימל דברו ולא תנא אסור דקדמי
בשניות משום דשכונות אסור מירבין ויבדלים לי ממקד אלא
דבדק משום לתא דכל ימל: **סוף שאל נהני לא**. כלומר שאני
אם תלי לית אביך וכו' הבלה אסורה בליל לא הבלה לא דמותרת
היות קודם הפסח כל זמן שלא תלך א"ע דשאל נהני לי איסור
אם תלי לית אביך תנאי וס"מ דלפילי בנתנאיה מודה:
אלכא אסורה בנתנאיה ולוקא. כלומר לוקא היא אבל הוא אינו
לוקא שהרי לא עשה שום איסור אלא כוונה שהדירה. ואפשר דתנא נמי
לא אשמועינן אבא ארמיא דעלה ריבא איסורה אבל לא עליו
בלל. אבל הרמב"ם ז"ל כתב לוקא הוא שהדירה אם ההנה אחת
בלל היא אינה לוקא דכיון דלא נדרה כלל לא שייך בה לא ימל
בדבר. וליתא דודאי היא אינו לוקא מדאמרינן לקמן בפרק אין
מדרב דף (ה) גבי ש' משילב בקבוצות אמר ליה רב אחא ברבי
ר' איקא לרב אשי ככרי עליך ונתנה לו בנתנה מי מעל למעול
מתן הא לא אסירה עליה אלא אין האסור עובר כלל והמודר נמי
לגדר מדאמרינן בפרק יואל דופן (נה דף מ:) לפי שמיניו שהשוא
ר על ימל קאמר וכגון שהקדישו הוא ואכלו אחרים שהאחרים לוקין
על

הָקָר כִּי־מִשְׁחָתָהּ אֵלֶּה דְּעִיבֵיהּ וְלֹא לְמַחְשֵׁיהֶּם מִשּׁוּם דְּלִמְחֻלָּהּ אֵלֶּה הִכְבֵּד וְלֹא חִיֵּיהֶם